

Ova je knjiga za one koji imaju sluha. Ne zbog toga što se u njenoj prvoj rečenici insistira da je sluha njen predmet, nego zato što je posedovanje specifičnog sluha, otvorenost ušiju za specifični nadražaj, dakle provokaciju, sam uslov razumevanja njenog tematizovanja sluha i njene dejstvenosti.

Biznis.
Uspeh.

Forbes

forbessrbija.com

Ova je knjiga za one koji imaju sluha. Ne zbog toga što se u njenoj prvoj rečenici insistira da je sluha njen predmet, nego zato što je posedovanje specifičnog sluha, otvorenost ušiju za specifični nadražaj, dakле provokaciju, sam uslov razumevanja njenog tematizovanja sluha i njene dejstvenosti. Jer ona, kao uostalom i druge Bojaniceve knjige (Prijatelj-nepriatelj: Karl Šmit i Žak Derida, Svetovi, 1995; Nasilje, figure suverenosti, Institut za filozofiju i društvenu teoriju i P „Filip Višnjić“, 2007), pretenduje da doziva i očekuje odaziv, možda nemogući, ali jedno vredan proziva, upućivanja poziva. Ili, kako se kaže u njenoj zaključnoj rečenici: „molim i insistiram da se odazovu oni kojih nema, da odgovore oni koji nedostaju i pomognu oni koji su prozvani od onih koji nedostaju onima koji upravo prozivaju one koji se odazivaju onima kojih nema i koja ja sada zovem...“

Uz neminovalno ogrešenje o višeslojnost ove knjige, koje ishodi iz svakog pokušaja njenog utamničenja u konačni registar, uopšteno bi se moglo reći da je ono što se u njoj preduzima tematizovanje figure provokacije u jednoj njenoj istoriji, jedno razlaganje i ulančavanje bremenitog sadržaja nataloženog u njenom pojmu. Isto tako, možda važnije i sa manje ogrešenja, moglo bi se reći da se to postiže sredstvima ili bolje, strategijama na koje nas je Bojanic već navikao: njansirano, stinim vezom, bez pomahnitnih krupnih zahvata i nepristojno pretencioznih uvida, literarnom koliko i arhivarskom ljubavlju za detalj, iz kojeg se onda plete ne autistična mreža teorijskih kategorija, nego pre novi izazovi, putokazi, svedočanstva „traganja bez kraja“, jedna unutar sebe razlamajuća, prelamajuća i od čitaoca zahtevna struktura, koja više omogućuje i, dakako, poziva na turmaženja, nego što ih definije, čini definitivnim.

Iz nečeg malog, iz novčića, iz jednog starorimskog novčića koji je iskovala porodica Porcia i na kojem je alegorični prizor prava na provokaciju, sa potpisom Provoco, izrasta priča, izrastaju priče, rekonstrukcije, insoncije mogućih tokova, kadrira se i re-kadrira njegova likovna znakovitost, anegdotičnost njegovog prikaza. Važno je naglasiti da je u pitanju uvek plural, uvek po jedna od mogućih priča, a nikada takozvana Velika priča i, takođe, nikada narativ koji bi se zadovljio vlastitim koherencijom i priveo finalu, gde bi se pokupili ulozi i odsvirao kraj partije. Narativ se ovde, sasvim prikladno temi, praktikuju tako da dozivaju diskurzivna tkanja, a ova, povratno, postupaju tako da nemilosrdno demistifikuju laž svojih „spekulativnih konstrukcija“, nalazeći istinu u nimalo uživšenim, dakle životnim i iz potreba nastalim povestima vlastitih stilizacija u apsolutizovane apstrakcije.